

Vojtěch do Finska, Hamáček do Kanady, místo Petříčka Maláčová? Politolog sleduje nehorázné kšefty s „trafikami“

- CZ24 News | 18. února 2021

ČESKO: Bývalý ministr zdravotnictví Adam Vojtěch by mohl zamířit jako velvyslanec do Finska. Ovšem v kuloárech se podle politologa Michala Boka hovoří také o Janu Hamáčkově, který by chtěl získat stejný post. Je zde pro něho ale i varianta kanadské Ottawy. Mezitím se o kandidaturu na funkci šéfa ČSSD přihlásil ministr zahraničí Tomáš Petříček. Toho ale nebudou lidé volit, soudí politolog. V čele sociální demokracie by prý mohla lépe uspět třeba ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová.

„Trafikanti nemohli být hetmani. Císař by je nevzal! Císař by trafikantovi nikdy nesvěřil dalekohled! Raněný voják mohl dostat od císaře trafiku, ale trafikant nikdy nemohl být hejtmanem!“ křičel z komína nymburského pivovaru strýc Pepin v Menzelově Postřižínách.

Doba ovšem pokročila. Dnes už nemáme císaře a trafiku může dostávat kdekdo. Nejčerstvějším případem je Adam Vojtěch, který už nepochybně pilně nacvičuje, jak se finsky řekne: „Dělal jsem ministra zdravotnictví, ale nějak to nedopadlo“.

Právě na ambasádu do Helsinek by totiž měl na přání premiéra Babiše zamířit dělat velvyslance. A v kuloárech i na stránkách celostátních deníků se šušká, že na ambasádu si dělá zásluku i současný ministr vnitra, vicepremiér a lídr sociální demokracie Jan Hamáček.

Bude předsedou ČSSD Tomáš Petříček?

Hamáčka nedávno na souboj o předsednictví ČSSD vyzval jeho vlastní místopředseda a ministr zahraničí Tomáš Petříček. Na nějaký velký zápas to ale nevypadá. Petříčkovi už vyjádřil podporu místopředseda a neúspěšný uchazeč o Petříčkovu křeslo ve vládě Michal Šmarda nebo i poslední ze

sociálnědemokratických hejtmanů Martin Netolický.

Namísto bratrovažedného střetnutí o předsednický stolec se tak možná dočkáme korunovace Petříčka novým předsedou a Jan Hamáček zámíří ve věku 42 let do politického důchodu na dobře placené místo velvyslance. V této souvislosti se spekuluje, že by mohl skončit v kanadské Ottawě. Což je vlastně vcelku ideální flek. Nic moc složitá práce, je to mimo EU, takže člověk nemusí řešit byrokratickou euroagendu a složité vztahy uvnitř evropské sedmadvacítky. Na druhou stranu je Kanada významná země, člověk si tam může zajít na hokej a celkově je to asi lepší než dělat velvyslance třeba v malijském Bamaku.

Navíc bojovat o předsednictví ČSSD v současné době je jako začít se prát s kapitánem Titanicu o kormidlo v situaci, kdy už má loď za sebou náraz do ledovce a rychle míří ke dnu. Hamáčkově se tak nebudeme moc divit, pokud se rozhodne skočit do ambadorského záchranného člunu.

O čem tohle všechno ale vypovídá?

Je to ale něco normálního? Nebo je tohle všechno jen ukázkou a dokladem úpadku české politiky? Bojím se, že blíže pravdě je druhá možnost. Koronavirus podobně jako jiné krize slibuje přeformátovat českou politiku. Zformovaly se předvolební koalice, vznikají nové strany, staré strany jako ČSSD a KSČM bilancují nad propastí. Ostatně podle nejnovějších průzkumů veřejného mínění se může příštím premiérem stát pirát Ivan Bartoš.

Tato situace je v první řadě výsledkem selhání tradičních stran, které už drahně let nejsou schopné nadchnout voliče, kteří tak dávají přednost hledání nových, lepších, slušnějších, nezkorumpovaných a tak dále, přídavné jméno si dosadte dle svojí libosti a politických preferencí.

V případě ODS a pravého středu obecně by štěpení a úpadek voličské přízně šel do značné míry stále ještě vysvětlit aférou Nagyová a s ní spojeným zásahem policie na Úřadu vlády, kteréžto vedly k pádu vlády Petra Nečase. Právce ani ODS se od toho osudného července 2013 dodnes pořádně nevzpamatovala a nedokázala získat zpět ztracenou důvěru voličů.

Ale co na levici? Tam můžeme ke škodě levicových stran pozorovat úplné zhroucení. Mezi lety 1996 a 2013 získávaly obě hlavní levicové strany, tedy ČSSD a KSČM vždy přes 30 % hlasů. V posledních sněmovních volbách to bylo ale už jen lehounce přes 15 % a teď to vypadá, že by příště nemusely ve Sněmovně vůbec být.

Tenhle pád nelze vysvětlit nějakým masivním skandálem. Ostatně v případě komunistů se ani nestal a v případě ČSSD bychom skandál formátu Nagygate mohli najít jen v případě kauzy někdejšího středočeského hejtmana Davida Ratha. Ta však proběhla už v roce 2012 a neměla na sociální demokracii tak fatální vliv.

Proč jsou komunisté tak slabí?

U komunistů lze částečný úpadek vysvětlit jejich zapojením do vládnutí, kvůli kterému přišli o část svého protestního potenciálu. Prostě lidi, které štve politika, vadí jim vláda, ale k volbám chodí a volí protestní strany si logicky našli nové koně, protože když vás štve vláda a politika obecně, proč byste volili stranu, která drží u moci už tři roky přesně tu vládu, která vás štve?

Druhou věcí je, že komunisté podobně jako další strany, dnes vlastně nic nenabízejí. Stali se stranou bafuňářů a trafikantů, kterým jde jen o to, udržet si teplé místo ve Sněmovně a něco navíc při

tom urvat. Ano, po jméně je to komunistická strana, ale svým programem je někde napravo od západních levicových stran.

Skvělý případ můžou být například britští labouristé, kteří v posledním volebním programu navrhovali znárodnění určitých sektorů ekonomiky (železnice, poštovní služby, voda a energetika). Nebo obecně a dlouhodobě německá die Linke, jejíž spolupředsedkyně Katja Kipping hlasitě volá po zavedení základního nepodmíněného příjmu. V porovnání s ní nebo třeba s Jeremym Corbynem je Vojtěch Filip reakcionářský pravičák a čeští komunisté zrádci proletariátu, kteří dávno rezignovali na svůj ultimátní cíl v podobě vybudování beztrždní společnosti.

Opustila ČSSD své voliče?

A ještě hůře je na tom ČSSD. Strana opustila své voliče. Je to krásně vidět na jejích představitelích. Na místo lidí práce a bodrých odborářů jako byli třeba Zdeněk Škromach nebo Richard Falbr přišli aparátčici a byrokrati, kteří nikdy v životě nepracovali mimo politiku a kteří by názorově zapadli do nějakého levicového křídla TOP 09.

Krystalicky čistě je to vidět právě u Tomáše Petříčka. Ten začínal u Mladých sociálních demokratů, po škole zamířil do stranického sekretariátu ČSSD, ze kterého si ho vytáhl Libor Rouček jako asistenta do Evropského parlamentu. Později se stal asistentem europoslance Miroslava Pocheho, místo kterého se nakonec stal ministrem zahraničí. A teď by se měl stát předsedou ČSSD.

Za ty roky v Bruselu načichl moderním progresivismem. Takže není náhoda, že zrovna on patří k hlavním tahounům připravované předvolební koalice malomocných, tedy ČSSD a zelených. Přirozeně tak Petříčkovo tažení do čela ČSSD vzbudilo nadšení v české twitterové bublině. Což je sice hezké, ale podpora a pochvala od lidí, kteří by vás nikdy nevolili a nikdy volit nebudou, je v politice platná asi jako oteplováčky v létě. Zahřejou, ale vlastně je to k ničemu a ještě riskujete opruzeniny.

Člověk se až musí ptát, proč radši do svého čela nepostaví sociální demokraté Janu Maláčovou? Není sice z nejbystřejších (viz například její nedávný výrok, kdy koronavirus dala na roveň hrůzám druhé světové války), ale nelze jí upřít tah na branku i schopnost uchopit témata, která jsou kmenovým voličům sociální demokracie vlastní. Jen namátkou můžeme zmínit třeba zavedení čtyřdenního pracovního týdne.

Sečteno podtrženo, rozhodnou-li se sociální demokraté dát svému současnému předsedovi trafiku na ambasádě v Ottawě a Tomáši Petříčkovi trafiku v Lidovém domě, budou to moci brzo zabalit.

Zdroj. <https://www.parlamentnilisty.cz>